

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Debrecenben, 2018. február hó 26. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A halált okozó testi sértés büntette és más bűncselekmény miatt a vádlott ellen indított büntető ügyben a Miskolci Törvényszék 2017. évi november hó 10. napján kihirdetett 6.B.34/2016/37. számú ítéletét megváltoztatja az alábbiak szerint:

A vádlott társtettesként elkövetett személyi szabadság megsértése büntettét a Btk. 194. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pontja szerint minősíti.

Azon bűnjelek esetében, amelyek a Miskolci Törvényszék Gazdasági Hivatala Bj.I.481/2016., Bj.475/2016. és Bj.477/2016. tételszámnál bevételezettek, a lefoglalás megszüntetése és a tárgyleletben történő kezelésükre vonatkozó rendelkezést hatályon kívül helyezi és e körben az elsőfokú bíróságot különleges eljárás lefolytatásra utasítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban 16 550 (Tizenhatezer-ötszázötven) Ft avádlottat terhelő bűnügyi költség merült fel.

I n d o k o l á s

A Miskolci Törvényszék 2017. november 10. napján kihirdetett 6.B.34/2016/37. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki a 2012. évi C. törvény (Btk.) 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés II. fordulója alapján társtettesként elkövetett testi sértés büntettében, társtettesként elkövetett rablás büntettében (Btk. 365. § (1) bekezdés a) pont, (3) bekezdés c) és g) pontok), társtettesként elkövetett magánlaksértés büntettében (Btk. 221. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) és d) pontok, (4) bekezdés), valamint társtettesként elkövetett személyi szabadság megsértésének büntettében (Btk. 194. § (1) bekezdés).

Ezért mint többszörös visszaesőt halmazati büntetésül 13 év szabadságvesztés büntetésre és 10 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát fegyházban határozta meg. Kimondta, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

Az eljárás során lefoglalt bűnjelek lefoglalását megszüntette, azok egy részét kiadni rendelte tulajdonosaiknak, az értéktelen bűnjeleknek a megsemmisítéséről döntött, továbbá egyes bűnjeleket az iratok részeként rendelt kezelni, illetőleg tárgyleletben történő kezelésről is határozott.

Kötelezte a törvényszék avádlottat, hogy fizessen meg ...-nak ... szám alatti lakos magánfél részére az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 30 napon belül 33 899 Ft-ot kártérítés címén, valamint 15 000 Ft eljárási illetéket az államnak a felhívásban közölt módon és időben.

Az első fokon eljárt törvényszék 8 190 393 Ft bűnügyi költség megfizetésére kötelezte a vádlottat, míg 3 357 356 Ft bűnügyi költség vonatkozásában akként rendelkezett, hogy az az állam terhén marad.

Az ítélet kihirdetését követően a vádlott és a védő enyhítés végett jelentettek be fellebbezést, az ügyész a nyilatkozattételre nyitva álló törvényes határidőn belül az ítéletet tudomásul vette. A fellebbviteli főügyészség az ítélet helybenhagyását indítványozta.

Az ítéletáblához eljuttatott beadványában a vádlott az enyhítés végett bejelentett fellebbezését fenntartotta, de egyúttal részletesen megindokolta, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján miért vitatja büntetőjogi felelősségének megállapítását.

A másodfokú nyilvános ülésen a fellebbviteli főügyészség képviselője indítványozta az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a személyi szabadság megsértésének büntette bűncselekményt aljas indokból elkövettként is indítványozta minősíteni. Az ügyészség rámutatott arra, hogy az ítélet tényállását a 8. oldalon indokolt kiegészíteni azzal, miszerint miután az elkövetők a telefonkészüléket Domestos fertőtlenítőszerrel lelocsolták, az működésképtelenné vált. A sértett két kezének, valamint két lábának összekötözésével, illetőleg a telefonkészülék használhatatlanná tételével az elkövetők akadályozták a sértettet abban, hogy a hatóságot értesíthesse, illetőleg minél előbb hathatós segítséget kapjon.

A fellebbviteli főügyészség utalt arra, hogy az elsőfokú ítélet 41. oldalán az 5. bekezdésben felhívott BH2013.58. számú jogeset jelen ügyben nem alkalmazható és az elsőfokú bíróságnak az itt kifejtett jogi érvelése mellőzendő. A tényállás kiegészítésre figyelemmel egyértelműen megállapítható, miszerint a vádlott a személyi szabadság megsértésének minősített esetét követte el társtettesként.

Az ítéletábla a Be. 348. § (1) bekezdésében biztosított jogkörében eljárva az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt teljes terjedelmében felülbírált és megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok maradéktalan betartásával ügyfelderítési kötelezettségének hiánytalanul eleget tett, széles körű bizonyítási eljárást folytatott le.

A törvényszék a tárgyaláson megvizsgált bizonyítékokat egyenként és összességükben is értékelte, így az általa megállapított tényállás túlnyomórészt megalapozott, az azonban az iratok tartalma alapján kisebb mértékben kiegészítésre szorul a Be. 352. § (1) bekezdés c) pontja figyelembe vételével a következőképp:

Egyetértve a fellebbviteli főügyészség álláspontjával az ítélet a 8. oldalon a telefonkészüléket illetően kiegészítendő azzal, hogy a Domestos fertőtlenítőszerrel történő lelocsolást követően a telefonkészülék nem működött.

Ezt követően a 8. oldal egy további új bekezdéssel egészítendő ki, miszerint a sértettet a keze, lába összekötözésével, a telefon működésképtelenné tételével a hatóság értesítésében és abban akadályozták az elkövetők, hogy minél előbb hathatós segítséget kapjon.

Az így kiegészített és pontosított tényállás most már megalapozott és irányadó a másodfokú eljárásban a Be. 352. § (2) bekezdése értelmében.

A rögzített tényállás alapján avádott büntetőjogi felelősségére helytállóan vont következtetést az első fokon eljáró bíróság. Cselekményeinek minősítése is csaknem kifogástalan, azonban a társtettesként elkövetett személyi szabadság megsértésének büntette bűncselekményt az ítélet táblájának álláspontja szerint avádott a Btk. 194. § (2) bekezdés b) pontjára tekintettel aljas indokból is elkövette. (BH1995.383.)

Az ítélet táblájának egyetértett a fellebbezési főügyészség azon felvetésével, hogy az iratok tartalma alapján a tényállás kiegészítésre szorul. A kiegészítéssel egyértelművé válik, hogy az elkövetők a sértett megköztözésével, illetőleg telefonkészülékének használhatatlanná tételével megakadályozták abban, hogy a hatóságot minél előbb értesítse, illetőleg hathatós segítséget kapjon. Erre figyelemmel avádott személyi szabadság megsértésével kapcsolatos cselekménye társtettesként, aljas indokból elkövetett személyi szabadság megsértése büntettként minősítendő (Btk. 194. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pontja).

Az előbbiek okán az elsőfokú bíróság ítélete 41. oldal 5. bekezdése mellőzendő.

Megjegyzni az ítélet táblájának, hogy a másodfokú eljárásban súlyosítási tilalom érvényesült mivel az ügyészség a vádlott terhére nem jelentett be fellebbezést.

A bíróság a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket körültekintően feltárta, az általa kiszabott szabadságvesztés büntetés nem tekintendő eltúlzottnak. A szabadságvesztés enyhítésére, a kialakult bírói gyakorlatot is figyelembe véve, az ítélet táblájának nem látott lehetőséget.

Az enyhítés érdekében bejelentett védelmi jogorvoslat eredményre nem vezetett.

Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései helyesek, törvényesek, kivéve azon bűnjelekkel kapcsolatos rendelkezést, amikor a bíróság a lefoglalás megszüntetése mellett arról döntött, hogy tárgyleletben történő kezelése indokolt meghatározott bűnjeleknek.

A 11/2003. (V. 8.) IM-BM-PM együttes rendelet 1. § (1) bekezdése kimondja, hogy azt a lefoglalt dolgot, amely az eljárás során a bizonyítás eszközéül szolgál, tárgyleletbe kell helyezni.

A Be. 155. § (1) bekezdése rögzíti, hogy a lefoglalást a bíróság megszünteti, ha arra az eljárás érdekében már nincs szükség.

A Be. 155. § (2) - (9) bekezdése szabályozza azt, hogy a bíróságnak a lefoglalás megszüntetése mellett milyen további intézkedéseket kell, lehet tennie.

Az előbbiekből következően a 11/2003. (V. 8.) IM-BM-PM együttes rendelet 1. § (1) bekezdését a Be. 155. §-ában foglaltakkal összhangban kell alkalmazni.

Ha az elsőfokú bíróság bűnjelek lefoglalásának megszüntetéséről dönt, ilyen összefüggésben a tárgyleletbe helyezés iránti intézkedés értelmezhetetlen a hivatkozott rendelet 1. § (1) bekezdésére figyelemmel.

Jelen ügyben a lefoglalás megszüntetése mellett az elsőfokú bíróság nem vizsgálta külön a Be. 155. § (2) - (9) bekezdésében foglalt előírások alkalmazhatóságának lehetőségét, csupán a lefoglalás

megszüntetése mellett döntött a tárgyleletben történő kezelés mellett, ugyanakkor miután ily formán le nem foglalt bűnjel tárgyleletben nem lehet, indokolási kötelezettségének sem tett eleget.

A kifejtettekre tekintettel az ítéletábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta, illetőleg a rendelkező részben felsorolt bűnjelek vonatkozásában az elsőfokú ítéleti rendelkezést a Be. 376. § (1) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot különleges eljárás lefolytatására utasította a Be. 571. §-a megjelölésével. A különleges eljárásban szükséges tisztázni, hogy az érintett bűnjelek közül a lefoglalás megszüntetését követően a Be. 155. § (2) - (9) bekezdésben leírt rendelkezések melyike alkalmazható és ezt részletesen meg is kell indokolni.

Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek és helyesek, ezért az ítéletábla egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezés a Be. 381. § (1) bekezdés, 338. § (1) bekezdésén alapszik.

Debrecen, 2018. február 26.

Dr. Balla Lajos sk. a tanács elnöke, Dr. Nagy Éva sk. előadó bíró,
Szabóné dr. Szentmiklóssy Eleonóra sk. bíró

Záradék: A Miskolci Törvényszék 6.B.34/2016/37. számú ítélete az ítéletábla jelen határozatában írt változtatással a tárgyleletben elhelyezni rendelt bűnjelekről történő rendelkezések kivételével jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Debrecen, 2018. február 26.

. Balla Lajos sk.
a tanács elnöke